

[Brøndsted]

den mærkelige opfattelse af, at arbejdet skal betragtes som et onde. Jeg tror ikke, det er den almindelige arbejdende befolknings opfattelse, at arbejde absolut er noget ondt, man skal undgå. Jeg tror, det i overensstemmelse med vor kulturtradition i virkeligheden er noget, de fleste er vældig glade for og godt kan lide. Derfor er det en meget stor fejl ligesom at ville skabe misundelse over for dem, der kan lide at arbejde, og næsten nedgøre dem.

Jeg er temmelig sikker på, at hvis et lovforslag som dette skulle blive gennemført, hvad det altså ikke bliver, så vil det bevirke, at der vil blive en masse dobbeltjob. Det synes jeg da også man skal animere de mennesker, der både gerne vil og kan, og som har brug for en indtjening, til, for arbejde er nu ikke et onde, arbejde er nu også meget meningsgivende for de fleste mennesker.

Til arbejdsministeren vil jeg godt sige, at det kan da godt være, der har været en dybtgående undersøgelse, men jeg synes alligevel, at den betænkning bærer præg af, at man ikke rigtig ved, hvad man overhovedet kan få ud af det, man har undersøgt. Jeg synes også, lovforslaget egentlig viser, at man er meget, meget usikker. Jeg er meget overbevist om, at selv om ledighedstallet bliver 200.000 om et års tid, så vil dette lovforslag i hvert fald ikke medvirke til at forhindre det, tværtimod vil vi nok opdage, at det vil være med til at forøge problemet og med til at gøre den økonomiske aktivitet i vort samfund endnu mindre.

Jeg mener, lovforslaget er bastant. Det virker utrolig bastant for mangen en virksomhed, at der ikke må være mere end 100 timers overarbejde, og at overarbejde skal afspadseres inden 2 måneder. Det i sig selv er utrolig bastant. Det vil man vide, hvis man kender lidt til forholdene på sæsonarbejdsområder, på specialarbejdsområder osv.

En servicemand fra en specialfabrik, der skal se til institutionernes maskiner, kan nu engang ikke pludselig sige, at nu afspadserer han. Selv om han yder 1¼ arbejdsindsats, kan han ikke pludselig sige: »Nu sætter jeg en anden til det«, for der er simpelt hen ikke andre, der kan. Det er ikke, fordi der ikke er ledige, at der ikke er arbejdskraft, men der er ikke andre, der deltids kan glide ind i de job, vi jager folk væk fra.

Jeg vil også meget, meget gerne tale med arbejdsministeren, for der er tale om en gensidig respekt, men skal vi ikke snakke om noget andet end det lovforslag? Det synes jeg godt kunne tages af bordet.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg må altså sige, at det forekommer mig at være en højst mærkværdig debat, vi fører her. Det forekommer mig at være en højst mærkværdig måde, arbejdsministeren argumenterer på. Arbejdsministeren sagde, at arbejdsmarkedets parter selv kan forhandle sig til rette. Ja men det forudsætter jo, at arbejdsmarkedets parter er interesseret i at begrænse adgangen til overarbejde. Hvad nu, hvis de ikke er interesseret i dette? Ja, så skal de altså gøre det alligevel, og så kommer regeringen og lægger en dyne af lovgivning henover.

Både arbejdsministeren og jeg ved, at vi har en stor arbejdsløshed, som vi begge er bekymret over. Vi ved, at vi har en stor kvindearbejdsløshed. Vi ved, at vi har mange ufaglærte kvinder, der er arbejdsløse, og det er et spørgsmål, hvordan vi får dem placeret på arbejdsmarkedet.

Nu har vi, lige siden krisen startede i begyndelsen af 1970'erne og endda før den tid, diskuteret, hvordan man skulle få kvinder ind i utraditionelle fag, hvordan man skulle få arbejdsmarkedets parter til at forstå disse ting. Nu kommer arbejdsministeren og siger, at hvis man gennemfører hans forslag om begrænsning af overarbejde, så kan han løse det problem i en håndvending i løbet af et år. Det tror jeg ikke på, hr. arbejdsminister.

Hvad er det egentlig, ministeren vil? Vi har en stigende arbejdsløshed, men dette lovforslag kan ikke klare det. Tror man virkelig, at man ved den slags småforslag kan bekæmpe arbejdsløsheden, selv om man er bange for, at den stiger?

Det er klart, at det, der er sket i dag, viser, at arbejdsministeren er i mindretal. Vi har en arbejdsminister, som har et forslag, der ikke er et flertal for. Vi har en trængt regering, som ikke ved, hvad den vil, og vi har vel også en regering, som opfører sig højst mærkværdigt i betragtning af, at den skal have løst sin påskekrise på en eller anden måde. Hvis regeringen vil samarbejde med andre partier, synes jeg, arbejdsministeren anlægger en me-